

for sit Vedkommende ikke kunde erkjende, at der var Grund til at gjøre Forskjel paa Behandlingen af Enten efter faldne Krigere og Enten efter forsørgede Invalider. Jeg maa tilstaa, at det undrede mig noget, da man jo for saa kort Tid siden, nemlig i 1876, er bleven enig om at behandle disse 2 Klasser paa forskjellig Maade, og saavidt jeg mindes, uden at der fremkom Tvivl om det Rigtige i, at man i 1876 stillede Enten efter de faldne ulige gunstigere end Enten efter Invalider. Jeg stønner imidlertid ikke rettere, end at der er fuld Føie til at yde en større Understøttelse til Enten efter en falden Kriger end til Enten efter en Invalid, som maatte til sin høie Alderdom er bleven forsørgt af Staten som Invalid. Det ærede Medlem bemærkede dernæst, at Invalideunderstøttelsen nærmest maatte betragtes som en Erstatning til Krigeren for den Bestadigelse, han havde faaet. Dette har ikke været vore Invalide- loves Tanke. Vaade i 1851 og 1876 har Tanken været den, at yde en Forsørgelse til Invaliden, som skulde være en Erstatning for hans svækkede Erhvervssevne, men derimod ikke den, at yde nogen Erstatning, naar Erhvervssevnen ikke var svækket eller førend den var svækket. Som Følge heraf ydes der jo ikke nogen Understøttelse til en bestadiget Kriger, saa længe som han bliver i Krigstjenesten. Skulde Invalideunderstøttelsen virkelig være en Erstatning for Bestadigelse, for Tabet af en Arm eller et Ben, saa maatte den selvfølgelig ydes strax og bibeholdes ved Siden af den Gage eller Løn, som Krigeren havde i Statens Tjeneste. Jeg noterer kun dette, fordi Gjennemførelsen af den Tanke, at Invalideunderstøttelsen skal være en Erstatning for Bestadigelsen, vilde betinge en hel Forandring i de hidtidige Regler for Ydelsen af Invalideunderstøttelsen. I Forbindelse hermed skal jeg gjøre den Bemærkning, at dersom man vil hævde, at Invalideunderstøttelsen ikke skal bortfalde, naar Invaliden indtræder i Statens Tjeneste, selv om Lønnen i denne Statstjeneste betydeligt overstiger Invalideunderstøttelsen, saa ser jeg ikke rettere, end at dette kommer i stærk Modstridning til, hvad jeg netop nys nævnedes, nemlig at bestadigede Krigere Intet faae, saa længe som de blive staaende i Krigstjenesten. Det vilde altsaa være at behandle den Invalid, som udtæder af Krigstjenesten og indtræder i civil Statstjeneste, ulige gunstigere end den Invalid, som med samme Bestadigelse bliver staaende i Krigstjenesten. Dermed skal ingenlunde være sagt, at jeg for mit Vedkommende vil hævde, at det Forhold, at Lønnen for den Statstjeneste, som Invaliden overtager, er halvanden Gang saa stor som hans hid-

tidige Forsørgelse eller Pension, netop er det mest passende Forhold; thi det er jo klart nok, at det er vilkaarligt valgt. — Den ærede Forslagsstiller fra forrige Samling (Suel) gjorde dernæst en Bemærkning om det Heldige i, at komme til en Kodifikation af samtlige Bestemmelser, Invaliderne vedrørende. Heri kan jeg ikke slutte mig til det ærede Medlem, idet jeg tværtimod meget vil advare imod at forsøge derpaa. Jeg vil ikke sige, at det i og for sig vilde være umuligt at faae samlet alle de Bestemmelser, som gjælder Invaliderne, i en ny samlet Lov, men jeg turde dog betragte det som tilnærmelsesvis umuligt at faae gennemført en saadan ny Lov saa hurtigt, at ikke de Invalider, som behandles i det foreliggende Lovforslag, vilde faae Grund til at beklage sig over, at man udsatte at give dem den Fordel, som dette Lovforslag vil bringe dem, for at opnaa en Kodifikation af alle Bestemmelserne, thi saa meget er jo givet, at selv om Tanken er den, at samle spredte Bestemmelser og at kodificere i egentlig Forstand, saa have vi dog Erfaring nok for, at dette fører til, at hver enkelt Bestemmelse bliver drøftet og bestridt paany, saa at Gjennemførelsen af Lovforslaget derved bliver i høi Grad vanskeliggjort. — Det ærede Medlem fra Randers (N. P. Jensen) udtalte en Beklagelse over, at Officererne vare blevne stillede mindre gunstigt ved Loven af 1876 end tidligere. Jeg erkjender dette som et Faktum. Jeg erkjender det faktisk Rigtige i, hvad det ærede Medlem ansøgte derom, men jeg har nogen Tvivl om, at man allerede nu, 6 Aar efter at Loven er vedtagen — og denne Bestemmelse er jo ikke kommen uoverlagt ind i Loven — skulde være villig til at gjøre den om igen. — Naar det ærede Medlem fra Sorø, som sidder strax over for mig (Alberti), saavidt jeg forstod ham, udtalte et Ønske om, at Berettigelsen til at blive anerkjendt som Invalid allerede maatte blive søgt gjort gjældende ved Krigerens Kassation eller inden en vis Tid efter Bestadigelsens Tilfælde, da erkjender jeg, at det vilde være en meget stor Fordel, dersom man havde en saadan Regel, men om den vilde være ganske billig i alle Tilfælde, er en anden Sag. Det vilde være en stor Fordel for den Administration, som har med Invalidepørgsmaalene at gjøre, om man havde saadanne Regler, ifølge hvilke selve Invaliditetstilfældet skulde være konstateret inden en vis Tid, efter at det formentlig var indtraadt — det behøver jeg ikke nærmere at motivere. Men det turde vel hævde, at det i nogle Tilfælde kunde blive mindre billigt imod selve den formentlige Invalid. Dette Spørgsmaal ligger imidler-